

[Erhard Jakobsen]

Hvis landmændene har investeret vildt og voldsomt – om ikke vildt så i hvert fald voldsomt – har så ikke de kreditorer, der beredvilligt har fulgt dem i deres ønsker, en vis forpligtelse til at bære en del af tabet ved, at der ryger nogle penge?

Vi har bedt om, at man foretager en undersøgelse af, hvad der egentlig skete i 1930'erne, om der er noget af det, vi kan bruge. Vi er ikke eksperter på det, men mener bare, man ikke bør undlade at se på, om der også ad den vej kan ske en håndsækning til landmænd, der ikke fortjener at blive jaget væk fra deres gårde, fordi de var blandt de bedste, de driftigste; det skal de ikke straffes for.

Så behøver jeg vel ikke at sige, at vi selvfølgelig også gerne ser, at man igen kigger på landbrugets skatter; det skulle i hvert fald være en nem måde at hjælpe på.

Den særlige grund til, at vi interesserer os for indeksslån, er faktisk landbrugets forhold. For det første ved vi ikke, hvor megen betydning det kan få for byggeriet på kort sigt, for det andet turde vi ikke engang anbefale, at man lynhurtigt satte vældig gang i byggeriet, hvis det kunne lade sig gøre, for alle erfaringer viser, at vi så får valutabesværligheder. At byggeriet er for småt, er én sag, men en voldsom vækst i byggeriet tror jeg ikke nogen ansvarlig økonom ville lægge navn til.

Men inden for landbruget er der ingen tvivl om, at dette at skaffe muligheder er det påtrængende, og det følger også vi. Men – og det er ikke sagt i en tidlig morgenmeddelelse i Danmarks Radio, det er sagt for et halvt år siden, det er sagt for mange måneder siden, og det er gentaget – centrum-demokraterne vil under ingen omstændigheder gå med til noget, hvor man sætter nogle pengeinstitutter pistolen for brystet og siger: enten gør I sådan, eller også tvinger vi jer til at gøre sådan; det har vi sagt fra første færd. Det blev dramatiseret i en morgenudsendelse i radioen – det er så sjældent, vi har noget gavn af den, og derfor synes jeg, det var udmærket, det skete – men det var ikke noget nyt standpunkt, det er noget, vi har sagt gang efter gang.

Det være hermed sagt igen, at lige så meget vi vil presse på for at prøve at finde en orden, lige så lidt må man regne med, at vi, så længe vi skal være med i et forlig, tolererer, at der sker noget, der indeholder mo-

menter af tvang. Det må ikke ske, for jeg tror, det ødelægger det hele.

I det hele taget finder jeg det fantastisk i den situation, at man i den offentlige debat den ene dag kan sige på TV-skærmen og stille det op i tal, at hvis man ikke gør noget, vil en mand, der har tegnet sig for en bestemt pension, få 120 pct. af, hvad hans afgangsløn er, og den næste dag kan fortælle ham, at han vil få 40 pct.; begge dele står uimodsagt. Det kan ikke være rigtigt, at man begynder at lovgive, før den slags er undersøgt til bunds, så nogle ved nøjagtigt, hvordan det ligger. Derfor har vi tilladt os at tale om kommission, ikke at vi mener, at man skal have sådan nogle, men det er vel nok rigtigt at sige, at det er så stort og farligt et område at betræde, at man bør have det undersøgt til bunds, så man ved meget mere om det, end de folk, der officielt udtaler sig, tilsyneladende ved. Det synes vi altså også at sagen fortjener.

Må jeg så sige om beskæftigelsen, at CD aldrig på noget tidspunkt har givet løfte om at afskaffe arbejdsløsheden, det lader vi andre partier om, og det har de sandelig også gjort i rigt omfang.

Hvad den konservative Thatcher ikke kan klare, Helmut Schmidt ikke kan klare, Mitterrand utvivlsomt heller ikke kan klare og Kåre Willoch skal til at vise han heller ikke kan klare i Norge i løbet af kort tid, er der altså folk der sagtens kan klare i Danmark. Det kor deltager vi altså ikke i, for det betragter vi bare som noget pølsesnak.

Men derimod har vi sagt: der må være forskellige områder, hvor vi kan gøre noget. Vi forsøgte i sin tid med Hartlings regering, men mødte døve øren; vi har forsøgt gentagne gange siden med et lille forslag, men ikke et forslag uden betydning. Man har i Aktuelt i de seneste dage, hvor der har været kongres, kunnet læse, at der ventes en rekordagtig ledighed i byggefagene her til vinter. Var det så ikke en idé at prøve at grave det gamle forslag frem om at give folk mulighed for at trække fra i skat op til 10.000 kr., når de kan dokumentere, at pengene er brugt til momsregistrerede håndværkere? Jeg er næsten sikker på, at det vil give op til 10.000 mennesker beskæftigelse i den nærmeste tid fremover. Derved kan man bevare disse mennesker i byggeriet, så de ikke skal til at søge ind som i sin tid 500 bagere, der i dag